

РЕШЕНИЕ

№ 6308

гр. София, 02.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в публично заседание на 21.10.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

при участието на секретаря Мариана Велева, като разгледа дело номер **7614** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК. Образувано е по жалба на И. М. П. от [населено място] срещу решение № 593/25.06.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), с което е установено, че кметът на район „Л.“, СО, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ по признак „възраст“ спрямо жалбоподателя и жалбата му е оставена без уважение като неоснователна и недоказана.

Жалбоподателят посочва, че не са обсъдени представените от него писмени доказателства в заседанието на КЗД на 08.06.2021г., както и не са приобщени доказателствата по преписка с № 52/2018г. и постановеното по нея решение. Твърди се и нищожност на решението поради логическата му необоснованост. Оспорва се, че кмета на СО притежава оперативна самостоятелност относно ползването на асансьора на ет.2 – деловодство. Искане се отмяна на процесното решение като постановено в противоречие с това по преписка № 52/2018г.

Ответникът – КЗД, редовно призована, в становище от 02.08.2021г. оспорва жалбата и моли съдът да я отхвърли като неоснователна. Прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на пълномощника на жалбоподателя, ако има такъв. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки по съществуването на спора.

Заинтересованата страна - кмета на район „Л.“, СО, редовно призован, не се представлява и не изразява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните,

прецени представените по делото доказателства и извърши проверка на оспорения акт в съответствие с разпоредбата на чл. 168 АПК, за да се произнесе съобрази следното от фактическа страна:

Административното производство е започнало по жалба на И. М. П. до КЗД с вх. № 44-00-1747 от 18.06.2020г. В жалбата се съдържат оплаквания за продължаваща дискриминация от страна на кмета на район „Л.“, който въпреки постановеното решение по преписка № 52/2018г., не го е изпълнил и е блокирал вратата на асансьора на ет.2 в сградата на [улица], където се намира деловодството на района. Нещо повече, кметът не отговаря на жалбите на П., а го принуждава да ходи до сградата и да ги получава лично, което последният квалифицира като тормоз спрямо него по признак „възраст“ в период – 2020г.

Сезиран с жалбата, с Разпореждане № 1040 от 13.07.2020г. председателят на КЗД е образувал преписка с № 456/2020г., която с оглед изложения признак за дискриминация „възраст“ е разпределена на пети специализиран постоянен състав. С писмо вх. № 12-11-3198 от 15.09.2020г. съставът е уведомил председателя на КЗД за определения председател на специализирания състав и докладчика по преписката, предложен е и подпомагащ експерт.

В писмо от 16.11.2020г. П. конкретизира периода на тормоза – от датата на решението на КЗД по преписка № 52/2018г. до момента, и уточнява, че същият е в нарушение на Наредбата на общината за осигуряване на достъпна среда, за което е уведомил съответната комисия към СОС. Поддържа оплакванията си за тормоз по признак възраст, тъй като често ходи до общината да получава отговори на жалбите си, но трудно изкачва стъпалата, а достъп с асансьор до деловодството не му е осигурен, поради блокирането на врата му на този етаж.

Кметът на СО, район „Л.“ е депозирал Становище вх. № 16-15-101 от 12.03.2021г. В същото е посочил, че отговаря на всички писма на жалбоподателя, на които прецени, че е необходимо да отговори, тъй като разполага с оперативна самостоятелност да извърши такава преценка. В този смисъл липсата на отговор не представлява тормоз по смисъла на ЗЗДискр., като гражданите могат да защитят правата си чрез оспорване на мълчалив отказ. Относно достъпа до сградата на района се посочва, че е изградена рампа от тротоара, и има асансьор. Последният действително не спира на първи етаж по технически причини, но ако се касае до гражданин с намалена подвижност, който желае да ползва услугите на служителите, намиращи се на този етаж, на входа на сградата има служител, който уведомява съответния служител и гражданинът се обслужва на партерния етаж.

Видно от доклад на рег. представител на КЗД С. на л.38, същият е извършил проверка на място в сградата на района и е установил, че има изградена външна и вътрешна бетонна рампа за достъп на хора с увреждания до сградата и до асансьора. Приложен е и снимков материал. Съставен е констативен протокол от 25.03.2021г.

С Доклад заключение, докладчикът по преписката е предложил насрочване на открито заседание за разглеждане на преписката и призоваване на страните. С Уведомление за призоваване, страните са призовани за заседание. В заседанието на 08.06.2021г. жалбоподателят е представил сигнал до кмета на район „Л.“ от 18.11.2019г., в който е приложил адрес, но тъй като не е получил отговор по нея, е отишъл в приемната на Столична община, където е съставен протокол № 52 от 04.03.2020г. Представено е и заявление за достъп до обществена информация от 06.01.2021г., отговор по което е изпратен на адреса на жалбоподателя на 01.02.2021г. Доказателствата са приети, с

което преписката е намерена за изяснена от фактическа и правна страна, дадена е възможност за заключителни становища на страните и преписката е обявена за решаване.

На 25.06.2021г. е постановено процесното решение, в което е прието, че по преписката не са налице факти, въз основа на които да се направи обосновано предположение, че жалбоподателят е дискриминиран. Не е посочено писмо или жалба, на което ЗС да не е отговорила. Още повече, че ЗС не е длъжна да отговаря на всяко писмо и е преценка по целесъобразност дали да го стори. В този смисъл неизпращането на отговор на жалба не представлява тормоз по смисъла на §1, т.1 от ЗЗДискр., а е израз на оперативната самостоятелност на кмета на район „Л.“. Прието е също, че сградата на района е архитектурно достъпна за хора с увреждания. По горните съображения жалбата е отхвърлена като неоснователна. Решението е съобщено на жалбоподателя на 08.07.2021г., а жалбата срещу него е подадена на 22.07.2021г.

По делото е представено решение № 343 от 05.09.2018г. на КЗД, 5чл. разширен заседателен състав по преписка № 52/2018г., с което е прието, че премахването на достъпа до втория етаж на сградата на район „Л.“ посредством асансьор ограничава и затруднява достъпа на лица с увреждания и представлява пряка дискриминация спрямо жалбоподателя П. по признак „лично положение“. Препоръчано е на кмета на район „Л.“ да предприеме мерки за осигуряване на достъпна архитектурна среда на хората с намалена подвижност и хората с увреждания, като в 1-месечен срок уведоми комисията за предприетите мерки. Това решение е влязло в сила, като жалбата срещу него е оставена без разглеждане с влязло в сила определение № 7815 от 06.12.2018г. по адм. дело № 11144/2018г. на АССГ, 25 с-в.

Предвид установеното от фактическа страна съдът намира следното от правна страна: Оспорва се подлежащ на обжалване административен акт, от негов адресат, за който е налице пряк и непосредствен интерес от обжалването. Жалбата е подадена в срок, поради което съдът я приема за процесуално допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

С оглед разпоредбите на чл. 40, чл. 48, чл. 64, ал. 1 ЗЗД решението е взето от компетентен орган. Постановеното решение съдържа всички реквизити посочени в чл. 66 ЗЗД и е спазена установената от закона писмена форма. При издаването на процесния акт съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обосноват отмяна на решението само на това основание. Правилата, по които се провежда производството пред КЗД са регламентирани в глава IV, раздел I от ЗЗД. В случая производството е започнало по писмена жалба на засегнато лице. Не е изтекъл срокът по чл. 52, ал. 1 ЗЗД. Не са налице и пречките по чл. 52, ал. 2 и ал. 3 ЗЗД. След образуване на производството е определен заседателния състав. Последният е определил председател и докладчик. Проведено е проучване, дадена е възможност на страните да се запознаят със събраните материали. Изготвено е заключение от докладчика по преписката и е насрочено открито заседание, за което са призовани всички страни. Страните са приканени да сключат споразумение, като така е спазено изискването на чл. 62, ал. 1 ЗЗД. Тъй като страните не са постигнали споразумение, производството по спора е продължило. След изясняването му от фактическа и правна страна, председателят на състава е закрил заседанието, след което е постановено решение № 593 от 25.06.2021г. Съгласно чл. 4, ал.1 от ЗЗДискр. забранена е всяка пряка или непряка дискриминация,

основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение, увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признаци, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна.

Пряка дискриминация според ал.2 на същата разпоредба е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаците по ал. 1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, а непряка според ал. 3 е поставяне на лице на основата на признаците по ал. 1 в по-неблагоприятно положение в сравнение с други лица чрез привидно неутрална разпоредба, критерий или практика, освен ако тази разпоредба, критерий или практика е обективно оправдан/а с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими. В разпоредбата на т. 7 от § 1 на ДР на ЗЗДискр. е дадено определение на понятието "неблагоприятно третиране" - всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признаците по чл. 4, ал. 1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл. 4, ал. 1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица. Съгласно чл. 5 от ЗЗДискр. тормозът на основа на признаците по чл. 4, ал. 1, сексуалният тормоз, подбуждането към дискриминация, преследването и расовата сегрегация, както и изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания до публични места, се смятат за дискриминация. По смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗЗДискр. "Тормоз" е всяко нежелано поведение на основата на признаците по чл. 4, ал. 1, изразено физически, словесно или по друг начин, което има за цел или резултат накърняване достойнството на лицето и създаване на враждебна, принизяваща, унижителна, обидна или застрашителна среда.

ЗЗДискр. цели установяване и отстраняване на всяко неравностойно третиране според признаците, изброени в разпоредбата на чл. 4, ал. 1 от ЗЗДискр., какъвто е и признакът "възраст". За да е налице проява на дискриминация по смисъла на ЗЗДискр., е необходимо да са осъществени всички елементи от фактическия състав на приложимата специална правна норма. Неправомерният диференциран подход към дадено лице или определен кръг лица трябва да е обвързан от признак по чл. 4 от ЗЗДискр. В този смисъл не е достатъчно да се установи неблагоприятно третиране на определено лице или лица, а е необходимо да се докаже още, че това неблагоприятно третиране е извършено по някой от признаците, очертани в чл. 4 от ЗЗДискр., като следва да е налице и пряка причинно-следствена връзка между неблагоприятното отношение, в случая неблагоприятно третиране, и причината за него, която при всички случаи следва да се изразява в признак по цитирания чл. 4 от закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 от ЗЗДискр., в производство за защита от дискриминация, след като страната, която твърди, че е жертва на дискриминация, докаже факти, от които може да се направи извод, че е налице дискриминация, ответната страна трябва да докаже, че правото на равно третиране не е нарушено. В тежест на жалбоподателя е да докаже факти, от които може да се направи извод, че равното третиране е нарушено.

В случая жалбоподателят е изтъкнал две оплаквания: продължаваща дискриминация спрямо него чрез неосигуряване на достъпна среда на ет.2 в сградата на район „Л.“, и

тормоз, осъществен спрямо него от ЗС чрез неизпращане на отговори на молби на жалбоподателя, което го принуждава да ходи лично в района, за да ги търси. В подкрепа на своите оплаквания, жалбоподателят се е позовал на следните факти: влязло в сила решение по преписка № 52/2018г. – за първото оплакване, и липса на отговор от страна на ЗС на негов сигнал от 18.11.2019г. и заявление по ЗДОИ от 06.01.2021г. – по второто оплакване. По това оплакване съдът не споделя приетото от ответника, че жалбоподателят не е посочил писмо или жалба, на което ЗС да не е отговорила. Законосъобразен обаче е изводът на КЗД, че не е налице тормоз от страна на кмета на СО спрямо жалбоподателя поради принуждаването му да ходи лично в района. Вярно е, че липсват доказателства на сигнала да е отговорено, но за да получи отговор жалбоподателят не е ходил лично в района, а в приемната в сградата на СО на ул. „11 август“, където е получил необходимото съдействие. На заявлението по ЗДОИ същият е получил отговор, който е изпратен на адреса му, като липсват доказателства да го е получил лично срещу подпис в сградата на района. В т.1 от този отговор му е указано, че исканата информация не е обществена, а може да се получи по реда на административното обслужване срещу заплащане на съответната такса. Това не означава, че жалбоподателят трябва да посети сградата на района, тъй като молбата за предоставяне на услуга може да се подаде по пощата или електронно, а таксата да се внесе по банков път. Още повече, че няма данни дали жалбоподателят въобще е направил постъпки за предоставянето на такава услуга, при което да е трябвало да посети сградата на район „Л.“. Следователно и двата посочени от него случая не установяват факти за неравното му третиране по какъвто и да е признак.

Относно продължаваща дискриминация спрямо жалбоподателя чрез неосигуряване на достъпна среда на ет.2 в сградата на район „Л.“, КЗД е констатирала в решението си, че сградата е достъпна за хора с увреждания. Относно достъпността на ет.2 от нея, на който асансьорът не спира, в становище от 08.03.2021г. ЗС е посочила, че е предприела организационни мерки за осигуряване на такава достъпност, а именно: ако се касае до гражданин с намалена подвижност, който желае да ползва услугите на служителите, намиращи се на този етаж, на входа на сградата се намира служител, който уведомява съответния служител, чиято услуга е необходима, и гражданинът се обслужва на партерния етаж. Жалбоподателят не е направил никакви възражения срещу така изложеното от кмета на район „Л.“, нито е изложил факти, които да опровергават верността на тези твърдения. Поради това съдът приема, че спрямо него не е налице продължаваща дискриминация след влизане в сила на решение по преписка № 52/2018г. на КЗД, доколкото липсват доказателства жалбоподателят като лице с намалена подвижност да е поискал да получи услуга по гореописания начин и същата да му е отказана.

Предвид изложеното съдът намира, че решение № 593/25.06.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД) е законосъобразно, а жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора на ответника се дължат разноски в минимален размер от 200лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, II-ро отделение – 41-ви състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. М. П. от [населено място] срещу решение № 593/25.06.2021 г. на Комисията за защита от дискриминация (КЗД), с което е установено, че кметът на район „Л.“, СО, не е осъществил дискриминация под формата на „тормоз“ по признак „възраст“ спрямо жалбоподателя и жалбата му е оставена без уважение като неоснователна и недоказана.

ОСЪЖДА И. М. П. от [населено място] да заплати на Комисията за защита от дискриминация сумата от 200лв. юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в 14 – дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: